ΕΡΕΥΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΩΝ

Πῶς βλέπουν τά παιδιά τήν κοινωνία ὅπου ζοῦμε

"Εχουν συνειδητοποιήσει πολλά σύγχρονα προβλήματα

ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟΙΩΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

ΛΟΝΔΙΝΟ. 'Εάν οἱ πολιτικοὶ ρωτοῦσαν τὰ παιδιὰ ὅλων τῶν χωρῶν — ἀνεπτυγμένων καὶ ὑπανάπτυκτων — τὶ πιστεύουν γιὰ τὸν κόσμο ποὺ ζοῦν καὶ τὶ θὰ ἔκαναν γιὰ νὰ διορθώσουν τὰ στραβὰ ποὺ βλέπουν ὁλόγυρά τους, ἂν τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ κυβερνήσουν τὰ ἴδια τὸν κόσμο μας, θὰ ἔμεναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ὡριμότητα, τὴν εὐθυκρισία καὶ τὴν παρατηρητικότητα τῶν μικρῶν πολιτῶν.

Δύο κοινωνιολόγοι, ποὺ ἔθεσαν αὐτὸ τὸ ἐρώτημα σὲ παιδιὰ ἀπὸ 50 χῶρες, συγκέντρωσαν σ' ἕνα βιβλίο τὰ ποιήματα, τὰ συνθήματα, τὰ σκίτσα καὶ τὰ σχέδια ποὺ ἐμπνεύστηκαν τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὶς ἀπόψεις τους γιὰ τὸν κόσμο ποὺ ζοῦν. Τὸ βιβλίο συγκινεῖ μὲ τὸ ἀγνὸ πάθος, τὶς ἐλπίδες, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόγνωση τῶν μικρῶν παιδιῶν. Καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς φόβους, τὶς ἀγωνίες καὶ τὶς προσδοκίες τους, διαφαίνεται ἡ πίστη τους γιὰ ἕναν καλύτερο καὶ δικαιότερο κόσμο.

Ἀπὸ τὴν Τουρκία, προέρχεται ἕνα συγκλονιστικὸ σχέδιο παιδιοῦ, ποὺ ἐκφράζει σ' ὅλη της τὴν τραγικότητα τὴν πεῖνα: οἱ στρατειὲς τῶν πεινασμένων ὅλου τοῦ κόσμου, κρατοῦν στὰ σκελετωμένα χέρια τους ἄδειες γαβάθες.

Ἀνατριχιαστικὴ μαρτυρία γιὰ τὸ δράμα τῶν προσφύγων τῆς Κύπρου, εἶναι τὸ γράμμα μιᾶς δεκάχρονης Κυπριωτοπούλας: «Πεινᾶμε καὶ τρέμουμε ἀπὸ τὸ κρύο. 'Ικετεύουμε γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Πολλοὶ δώσανε ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ τοὺς πρόσφυγες. Θυμᾶμαι ὅταν μᾶς ἔδωσαν τὰ πρῶτα πακέτα — τὰ ὀνόμαζαν «πακέτα τῆς ἀγάπης». "Οταν πῆρα τὸ δικό μου, ἄνοιξα τὸ σπάγγο μὲ τὰ δόντια μου καὶ βρῆκα ἕνα φουστάνι, ἕνα ζευγάρι παπούτσια, γλυκὰ καὶ μπισκότα. Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια μου. Τί ὡραῖο συναίσθημα νὰ ἀνακαλύπτεις ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ νοιάζονται γιὰ ὅσους ζοῦν στὴ μιζέρια καὶ τὴ δυστυχία... Τί καλὰ ποὺ θὰ ἦταν, ἂν ὅλοι σκέπτονταν τοὺς φτωχοὺς ὅλου τοῦ κόσμου... Τότε θὰ ἐπικρατοῦσε στὴ γῆ εὐτυχία».

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

"Ενα ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ ἔχουν συνειδητοποιήσει τὰ σημερινὰ παιδιὰ εἶναι ἡ μόλυνση τῆς ἀτμόσφαιρας. "Ενα δεκάχρονο ἀγόρι ἀπὸ τὴν 'Αγγλία, σχεδίασε τὸν κόσμο, ποὺ κάνει τὴν ἔκκληση: «Μὴ μοῦ κάνετε κακό».

Τὰ παιδιά, πάντως, εἶναι ἀπαισιόδοξα γιὰ τὸ μέλλον τοῦ περιβάλλοντος ὅπου ζοῦν καὶ με γαλώνουν: «Πιστεύω ὅτι, τὸν 21ο αἰώνα, ὁ ὑπερπληθυσμὸς καὶ ἡ ρύπανση θὰ κυριαρχοῦν στὸν πλανήτη μας», γράφει ἕνα κορίτσι ἀπ ὀτὴν Αὐστραλία.

Καὶ ἕνας 13χρονος ἀπὸ τὴν Κένυα, ἐκφράζει τὴν ἀνησυχία του γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητας, μὲ φιλοσοφικὲς σκέψεις:

«'Ο κόσμος ἄλλαξε ἀπὸ παλιὸς καὶ ἔγινε σύγχρονος Καὶ μαζί του ἄλλαξαν καὶ οἱ ἄνθρωποι. Καὶ τώρα ζοῦμε σ' αὐτὸ τὸ νέο κόσμο, μὲ τὶς νέες του ἐπιτεύξεις, ποὺ δὲν μᾶς ὁδηγοῦν πουθενά».

Οἱ σοσιαλιστικὲς ἰδέες πηγάζουν αὐθόρμητα ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν παιδιῶν.

«'Ονειρεύομαι ἕναν κόσμο χωρὶς νὰ ὑπάρχει καθόλου ἰδιοκτησία. Κανεὶς δὲν θὰ ἔχει τίποτα δικά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σκέψεις του καὶ ἴσως καὶ τὴν καρδιὰ αὐ τοῦ ποὺ ἀγαπᾶ», γράφει ἕνας 15χρονος Καναδός.

'Αμείλικτα εἶναι τὰ παιδιὰ ἀπέναντι στοὺς κακοποιοὺς καὶ τοὺς κλέφτες. 'Η λύση ποὺ δίνουν γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς ἐγκληματικότητας εἶναι ριζικὴ καὶ ἀνελέητη:

«"Ολοι οἱ παραβάτες τοῦ νόμου πρέπει νὰ τιμωροῦνται αὐστηρά, καὶ ἡ τιμωρία τους θὰ πρέπει νὰ τοὺς προκαλεῖ πόνο καὶ ἀγωνία», εἶναι ἡ γνώμη μιᾶς 10χρονης ἀπὸ τὴ Τζαμάϊκα.

Καὶ ἕνα κοριτσάκι ἀπὸ τὴ Βρεταννία προτείνει ὅτι οἱ κλέφτες «πρέπει νὰ παλουκώνονται πάνω σὲ κάτι καυτό».

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Ο Θεός, ἀναμφισβήτητα ὑπάρχει γιὰ τὰ παιδιά. "Ενα ἀγοράκι, 8 χρονῶν ἀπὸ τὴ Γαλλία, τὸν ζωγράφισε καθισμένο σέ μιὰ κατακόκκινη πολυθρόνα, νὰ κυττᾶ σκεπτικὰ τὴ Γῆ. Καὶ ὁ μικρὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, τὸν νοιώθει τόσο κοντά του, ὥστε «ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι περπατᾶ μαζί του».

Τὰ παιδιὰ δὲν ἀπέχουν, ἄλλωστε, οὔτε ἀπὸ τὴ διεθνῆ πολιτική. Σ' ἕνα γράμμα του πρὸς τὴ βασίλισσα 'Ελισάβετ τῆς 'Αγγλίας, ἕνας 12χρονος "Αγγλος ἐκφράζει τὶς ἀνησυχίες του γιὰ τὸν "Ιντι 'Αμίν Ντανά, τὸν δικτάτορα τῆς Οὐγκάντα. «Σχετικὰ μὲ τὰ διεθνῆ προβλήματα», γράφει ὁ μικρός, «τί θὰ γίνει μὲ τὸν "Ιντι 'Αμίν; Πιστεύω ὅτι εἶναι ὀλαβερός. Γιατὶ δὲν παίρνεις ἕνα Μ15 νὰ τὸν σκοτώσεις;».

'Αλλὰ καὶ ὁ φεμινισμὸς ἔχει ὑπαδοὺς ἀνάμεσα στὰ μικρὰ κοριτσάκια. Μιὰ 11χρονη 'Αγγλίδα λέει ὅτι, ἂν κυβερνοῦσε ἡ ἴδια τὸν κόσμο, θὰ φρόντιζε ὥστε τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ νὰ τὶς ἀναλάμβαναν οἱ ἄνδρες.

Εἰδική ἔκθεση γιά τόν ἔλεγχο τῆς μολύνσεως

ΛΟΝΔΙΝΟ. 'Η Βρεταννία ἔχει ἀπὸ πολλὰ χρόνια συγκεντρώσει τὶς προσπάθειές της στὴν βελτίωση τῶν παροχῶν ὕδατος καὶ τῆς κατεργασίας τῶν λυμάτων καὶ πιὸ τελευταία στὴν πρόληψη καὶ πολλῶν ἄλλων μορφῶν μολύνσεως. 'Ολα αὐτὰ ἀπέδωσαν μιὰ πλούσια ἐμπειρία ποὺ ἐπέτρεψε στοὺς εἰδικευμένους οἴκους νὰ μποροῦν νὰ ἐξυπηρετοῦν μιὰ αὐξανόμενη παγκόσμια ἀγορά. 'Η ὁλοένα μεγαλύτερη ἐκβιομηχάνιση καὶ ἡ ἀνάπτυξη τῶν πόλεων παρουσιάζουν καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες χώρες προβλήματα ποὺ ἔχει ἤδη ἀντιμετωπίσει καὶ πολλὲς φορὲς ὑπερνικήσει ἡ Βρεταννία. Στὴν Ἔκθεση 'Επεξεργασίας 'Υδάτων καὶ 'Αποβλήτων καὶ στὴν "Εκθεση 'Ελέγχου τῆς Μολύνσεως τοῦ Περιβάλλοντος ποὺ θὰ γίνη στὸ 'Εθνικὸ Κέντρο 'Εκθέσεων στὸ Μπέρμιγχαμ, ἀπὸ 13—18 Νοεμβρίου 1978, θὰ παρουσιαστοῦν πολλὰ δείγματα δοκιμασμένων ἐγκαταστάσεων καὶ ἐφοδίων καθὼς καὶ ὡρισμένες πρόσφατες καινοτομίες. Οἱ ἐκθέσεις αὐτὲς θὰ γίνουν συγχρόνως στὸ ἴδιο μέγαρο μὲ τὴν "Εκθεση Δημοσίων 'Εργων ἀλλὰ κα θεμιὰ θὰ ἔχη τὸν δικό της χῶρο. Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἐκθέσεις εἶχαν πάλι γίνει μαζὶ τὸ 1976 καὶ εἶχαν προσελκύσει 73.332 ἐπισκέπτες ἀπὸ 62 χῶρες.

Σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν "Εκθεση 'Επεξεργασίας 'Υδάτων καὶ 'Αποβλήτων θὰ γίνη στὸ Μπέρμιγχαμ ἕνα συνέδριο μὲ θέμα «'Η μεταβαλλόμενη ὄψη τῆς διαθέσεως τῶν τοξικῶν ἀπορριμμάτων». Διεθνῶς γνωστοὶ εἰδικοὶ θὰ μιλήσουν γιὰ θέματα σχετικὰ μὲ τὴν νομοθεσία, τὴν ἐπίδραση στὴν βιομηχανία καὶ στὸ περιβάλλον. Δὲν θὰ ὑπάρξη συνέδριο σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἔκθεση ἐλέγχου τῆς μολύνσεως ἀλλὰ ἕνα μέρος τοῦ προγράμματος τοῦ Συνεδρίου Δημοσίων 'Εργων θὰ εἶναι σχετικό. Στὸ συνέδριο αὐτὸ θὰ γίνουν ἀνακοινώσεις σχετικὲς μὲ τὴν κοινοτικὴ ζωή, τὸν ἔλεγχο τῶν ζιζανίων, τὴν βλάβη ἐξ ἐπίδραση τοῦ θορύβου, τὰ ἀπορρίμματα καὶ τὴν ἀποκατάσταση ἐγκαταλελειμένων ἐκτάσεων καὶ σπιτιῶν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΩΣΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Οἱ γονεῖς καὶ τὰ παιδιὰ

Κρίσιμη ἡ περίοδος ἀνεξαρτητοποιήσεως ἀπὸ τὴν μητέρα

Ο «ΥΠΕΡΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΣΜΟΣ» ΒΛΑΠΤ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ('Ιδ. 'Υπ.). 'Από ἔρευνες ποὺ ἔγιναν πρόσφατα στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, προκύπτει, ὅτι ὁ τρόπος ποὺ οἱ γονεῖς ἀνατρέφουν τὰ παιδιά τους τόσο στὴν Εὐρώπη, ὅσο καὶ στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες, ἔχει ἀλλάξει οὐσιαστικὰ μέσα στὴν τελευταία εἰκοσαετία, μὲ «αἰχμὲς» τῆς ἀλλαγῆς τὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1960 καὶ τὴν τελευταία πενταετία κυρίως.

Σύμφωνα, μὲ τὸν μέσο ὅρο τῶν ἐρευνῶν στὶς διάφορες χώρες, βλέπουμε αἰφνης ὅτι ὁ ξυλαδαρμὸς ποὺ ἄλλοτε ἦταν τὸ πιὸ συνηθισμένο καὶ «καθολικὰ ἐφαρμοζόμενο» μέσον σωφρονισμοῦ τῶν παιδιῶν, ἂν δὲν ἔχει ἐκλείψει, ἐν πάσῃ περιπτώσει τώρα ἔχει περιοριστεῖ σὲ μικρὰ ἐπίπεδα. Στὴ Δυτικὴ Γερμανία μόνο τὸ 17% τῶν γονέων δέρνουν τώρα τὰ παιδιά καὶ ὄχι μὲ τὸν τρόπο, ποὺ ἐφάρμοζαν παλαιότερα, ἀλλὰ πιὸ ἤπια, θὰ ἔλεγε κανεὶς — ὅπως παρατηρεῖ ἕνας κοινωνιολόγος — «ἀπὸ παραδοσιακὴ συνήθεια καὶ ὄχι ἀπο συγκεκριμένη σκοπιμότητα».

Στὴ Γαλλία τὸ ποσοστὸ τῶν γονέων ποὺ δέρνουν τὰ παιδιὰ τους φτάνει τὸ 34% καὶ στὴν 'Αγγλία τὸ 28%. 'Ανάλογα εἶναι τὰ ποσοστὰ καὶ στὶς ἄλλες χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης (γιὰ τὴν 'Ελλάδα δὲν ἔχει σχετικὴ ἔρευνα), ἐνῶ στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες οἱ γονεῖς ποὺ δέρνουν τὰ παιδιά εἶναι ἀκόμη λιγότεροι στὶς βόρειες περιοχὲς καὶ περίπου στὰ ἴδια εὐρωπαϊκὰ ἐπίπεδα στὶς περιοχὲς τοῦ νότου.

'Ο διακεκριμένος 'Αμερικανὸς παιδοψυχολόγος Δρ. 'Ιωσήφ Μαν στάϊν, ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ἐπισημαίνει κάτι πολὺ σημαντικό, ἀλλὰ καὶ προειδοποιεῖ τοὺς γονεῖς σὲ ἕνα σημεῖο πολὺ οὐσιώδες «Εἶναι πολὺ εὐχάριστο ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ διάλογος γονέων — παιδιῶν ἀναπτύσσεται γόνιμα καὶ θετικὰ στὶς περισσότερες προηγμένες χῶρες τοῦ κόσμου. "Οταν τὸ παιδὶ «πλησιαστεῖ» ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του μὲ κατανόηση, χωρὶς τὸν αὐταρχικὸ τρόπο τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ φιλικά, μὲ διάθεση διαλόγου, τότε γίνεται ἀπόλυτα εὐαίσθητος δέκτης τῶν μηνυμάτων ποὺ ἀπευθύνονται, στὴ συμπεριφορά του, στὶς ἀταξίες, τὰ λάθη του, τὴν ὑπερβολικὴ ζωηρότητά του ἢ τὴν ἀδικαιολόγητη ὀκνηρία του. Καταλαβαίνει καλύτερα τὶς συμβουλὲς καὶ ἐφαρμόζει εὐκολότερα καὶ μὲ προθυμία τὸ μάθημα ποὺ παίρνει ἀπὸ τοὺς γονεῖς, τοὺς θα σκάλους, ἢ γενικὰ τοὺς μεγαλύτερους. Ἀλλὰ ἔχω παρατηρήσει ἐπίσης ὅτι πολλοὶ γονεῖς, ἀπὸ φόβο κυρίως μήπως φανοῦν πολὺ σκληροὶ ἢ «ψυχροὶ» ἀπέναντι στὸ παιδί, τὸ ἀγκαλιάζουν ἀσφυκτικὰ μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἐκδηλούμενης ὑπερβολικὰ «παθολογικῆς» — ὅπως τὴ χαρακτηρίζουμε — ἀγάπης. Αὐτὸ κάνει τὸ παιδὶ νὰ αἰσθάνεται κύριος τῆς καταστάσεως, «ἀφεντικό», ποὺ ἀρκεῖ νὰ διατάξει γιὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν οἱ διαταγές του. Τέτοιες καταστάσεις ὁδηγοῦν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σωστὸ προσανατολισμό, ποὺ πρέπει νὰ πάρει τὸ παιδί. Εἶναι ἐξ ἴσου κακό, ὅσο καὶ τὸ νὰ ἀποστρέψουμε τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ παιδί, ἀπὸ κάποια πάλι κακὴ ἀντίληψη, ὅτι ἡ ἀγάπη θὰ τὸ κάνει πολὺ «κλειστο» καὶ «εὐαίσθητο». Σὲ ὅλα χρειάζεται ἕνα μέτρο».

'Από τὶς ἔρευνες προκύπτει, ὅτι, κατὰ μέσο ὅρο, γύρω στὸ 30—34% τῶν γονέων στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὴν Εὐρώπη, ἀνατρέφουν σωστὰ τὰ παιδιά τους, ἐξηγώντας μὲ ὑπομονὴ καὶ καλὴ διάθεση τὰ λάθη τους, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο 70% στὴ διαδρομὴ τοῦ «διαλόγου» μὲ τὸ παιδί, θυμώνουν μαζί του, ἐπειδὴ δείχνουν «κακὴ συμπεριφορά».

Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΧΕΙ ΤΟΝ «ΠΡΩΤΟ ΡΟΛΟ»

Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀναταραχὲς τοῦ παιδιοῦ, σημειώνεται γύρω στὴν ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν, ὁπότε καὶ συμπληρώνεται ὁ πρῶτος «κύκλος» τῶν προσπαθειῶν του νὰ ἔρθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν γύρω κόσμο. Δὲν εἶναι ἐμφανὲς οὔτε στοὺς ἴδιους τοὺς γονεῖς, ὅμως αὐτὴ ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλει τὸ παιδί, εἶναι τρομακτική, προσπαθεῖ νὰ ἐλέγξει τὴν ἐπιθετικότητά του καὶ νὰ συμβιβαστεῖ μὲ τὴ δύναμη τῶν γονιῶν του.

Τὸ παιδί σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἀγωνίζεται ἀνάμεσα σὲ δύο τάσεις, ὅπως ἐξηγοῦν εἰδικοὶ ἐρευνητὲς ποὺ ἀναλύουν τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔρχεται στὸν κόσμο. 'Από τὴ μιὰ θέλει νὰ παραμείνει προσκολλημένο στὴ μητέρα του καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη θέλει νὰ ἀνεξαρτητοποιηθεῖ ἀπ' αὐτήν. 'Η τάση ποὺ θὰ ἐπικρατήσει τελικά, θὰ καθορίσει ὁριστικὰ καὶ τὴ στάση του ἀπέναντι στὴ ζωὴ ὅταν θὰ μεγαλώσει, κυρίως τὴ στάση του ἀπέναντι στὴν ἀγάπη, τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἄλλων καὶ τὴ δυνατότητα νὰ ἀναλαμβάνει πρωτοβουλίες. "Οπως γράφει ἡ 'Αμερικανίδα ψυχαναλύτρια Μάργκαρετ Μάλερ, τὸ παιδὶ ἀρχίζει γιὰ πρώτη φορὰ νὰ «σκέφτεται» σὲ ἡλικία 15 μηνῶν καὶ αὐτὸ προκαλεῖ ρῆξεις ἀλλαγές. 'Ο στατικὸς κόσμος τῶν συμβόλων καὶ τῶν εἰκόνων ἀντικαθιστᾶ τὸν κόσμο τῶν ἁπλῶν κινήσεων καὶ ἐνεργειῶν. Λίγο ἀργότερα ἡ «ταύτιση» μὲ τὴ μητέρα ξεπερνιέται καὶ αὐτὸ γίνεται φανερὸ πρακτικά, ἀπὸ τὴν ἔντονη τάση τοῦ παιδιοῦ νὰ παίζει τὸν ρόλο τῆς μητέρας μὲ τὶς κοῦκλες — ἀνεξάρτητα τοῦ φύλου τοῦ παιδιοῦ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

'Από ἐκεῖ καὶ πέρα, τὸ παιδὶ ἀρχίζει μὲ σχετικὰ γρήγορο ρυθμὸ νὰ ἀναπτύσσει τὴν «προσωπικότητά» του, ποὺ ἀπὸ τοὺς γονεῖς — κατὰ πρῶτο λόγο ἀπὸ τὴ μητέρα — ἐξαρτᾶται τὶ μορφή, τὶ «φόρμα» θὰ πάρει. 'Ο ρόλος τοῦ πατέρα σ' αὐτὴ τὴ φάση, εἶναι βέβαια σημαντικός, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε δευτερεύων.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ «ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΕΣ» ΜΑΣ

'Η Γαλλίδα παιδοψυχολόγος, κυρία Μπεζέ, ἐπαναλαμβάνει παντοῦ, στὰ συνέδρια καὶ τὶς συγκεντρώσεις πάνω σ' αὐτὰ τὰ θέματα — καὶ πολὺ πρόσφατα στὴ Βοστόνη τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν — ὅτι «Πρέπει πρῶτα ἀπ' ἔλα νὰ φτιάξουμε μητέρες, ποὺ νὰ γνωρίζουν νὰ φτιάξουν ἕνα καλύτερο κόσμο. Μητέρες, ποὺ νὰ ξέρουν πῶς νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ κάθε παιδί τους ξεχωριστά, ἀνάλογα μὲ τὴν προσωπικότητά του καὶ τὶς δικές του ἰδιαίτερες ἀπαιτήσεις διαπαιδαγωγήσεως.

'Η Γαλλίδα ἐπιστήμων, λέει ὅτι ἡ σωστὴ ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ στηρίζεται σὲ τρεῖς βασικὲς ἀρχές, τὴν ἀγάπη, τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν πειθαρχία. Καὶ ἐξηγεῖ: ἀγάπη, γιὰ νὰ μεγαλώσει τὸ παιδί σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀσφάλειας καὶ σιγουριᾶς. 'Ελευθερία γιὰ νὰ μπορέσει νὰ δράσει, νὰ τολμήσει νὰ ἀξιοποιήσει τὸν αὐθορμητισμό του. Καὶ πειθαρχία, γιὰ νὰ δοθεῖ μιὰ κατεύθυνση κι' ἕνας συντονισμὸς στὶς φυσικὲς του τάσεις, ὥστε νὰ γίνει ἕνα ἐλεύθερο καὶ σωστὰ σκεπτόμενο ἄτομο.

Πολλοὶ γονεῖς ἔχουν ἕνα βασικὸ ἐλάττωμα, θεωροῦν τὰ παιδιὰ «ἰδιοκτησίες» τους. 'Η συμπεριφορὰ πάνω σ' αὐτὲς τὶς «ἰδιοκτησίες» ποικίλλει. Εἴτε εἶναι αὐταρχική, εἴτε ὑπερπροστατευτική. Λάθος καὶ στὶς δύο περιπτώσεις. Τὸ παιδὶ δὲν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ τὰ κάνουμε νὰ αἰσθάνεται σὰν «ἀντικείμενο», ποὺ ἀνήκει στοὺς γονεῖς. "Οταν τὸ παιδὶ δὲν ἔχει τὴν αἴσθηση τῆς — ἐλεγχομένης βέβαια ἀνεξαρτησίας, τὰ δυσάρεστα διώματα καταντοῦν ἐφιαλτικὰ γι' αὐτό, ἔστω κι' ἂν δὲν πρόκειται γιὰ πολὺ σημαντικὲς καταστάσεις. "Οτι κι' ἂν θὰ συμβεῖ μέσα στὸ σπίτι ἢ στὸ εὐρύτερο συγγενικὸ περιβάλλον, ἀποκτᾶ γιὰ τὸ «καταπιεσμένο» παιδί, φανταστικὲς διαστάσεις.

"Ολοι οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ εἰδικευμένοι περισσότερο γιατροὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ θέματα συμφωνοῦν σ' ἕνα πρᾶγμα. Ἀπὸ καὶ ἐδῶ σημαντικὸ γιὰ τὴν ὁμαλὴ ἀνάπτυξη τοῦ παιδιοῦ «Νὰ ἀποφεύγεται τὰ προβλήματα τοῦ», λέει ἡ φανερὰ σὰν νὰ πολεμᾶ ἕνα παιδὶ ἔχει πολλὲς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ποὺ εἶναι μαζὶ μὲ τὶς ἡμέρες, τὶς ὧρες, τοὺς μῆνες καὶ τὶς ἡλικίες του. Πολλὰ πράγματα ποὺ σκέφτεται μέσα στὸ σπίτι, ἢ δὲν ἀρέσουν χρειάζονται ἐξήγηση. Πολλὰ προβλήματα τοῦ παιδιοῦ ξεκινοῦν πάντα ἀπὸ τὴ σχέση τοῦ μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὸ χικὸ λόγο. 'Ἐπομένως ὑποχρεώσεις γιὰ ἐξέταση τῶν προβλημάτων τῶν παιδιῶν ἀνήκει στοὺς γονεῖς.

ΣΕ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

Τὸ σοβιετικὸ κράτος χορηγεῖ ὑλικὰ γιὰ τὴν ἐπέκταση ναοῦ

ΑΛΛΑ ΕΙΣΠΡΑΤΤΕΙ ΕΙΔ

ΝΟΒΟΣΙΜΠΗΡΣΚ. — 'Ενορῖται πάσης ἡλικίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς 'Αναλήψεως εἰς τὸ Νοβοσιμπίρσκ τῆς Σιβηρίας ἐργάζονται ἐθελοντικῶς εἰς τὴν διεύρυνσιν καὶ τὸν ἐκσυγχρονισμὸν τῆς ἐκκλησίας των, ὥστε νὰ δύναται νὰ στενάζη τοὺς ὁλοθὲν πληθυνομένους πιστούς. Αἱ Σοβιετικαὶ ἀρχαὶ χορηγοῦν τὸ ὑλικὸν καὶ ἐπιτρέπουν τὴν παροχὴν κεντρικῆς θερμάνσεως ἐκ τοῦ δημοτικοῦ δικτύου. Εἰς ἀντάλλαγμα, οἱ ἐνορῖται θὰ δωρίζουν ἐτησίως τὸ ποσὸν τῶν 90.000 ρουβλίων (5.600.00) εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ὀργάνωσιν «Ταμεῖον Εἰρήνης».

'Η ἱστορία τοῦ καθεδρικοῦ τούτου ναοῦ τῆς μακρινῆς Σιβηρίας ἀπεικονίζει ἐν συμπυκνωμένῃ μορφῇ πῶς κατορθώνει ἡρωϊκὴ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία νὰ ἐπιβιώνει ἐντὸς τοῦ πολιτικῶς ἐχθρικοῦ κλίματος τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ πῶς πληρώνει τὸ ἐπίτευγμά της τοῦτο. Διότι, ἀνάλογος συμβιβασμὸς συντελεῖται ἐπὶ ἐθνικοῦ ἐπιπέδου ὑπὸ τῶν ἡγετῶν τῆς 'Εκκλησίας, τῶν ὁποίων προΐσταται ὁ Πατριάρχης Ποιμήν, κάτοχος τοῦ ἀνωτάτου Σοβιετικοῦ Παρασήμου τῆς 'Ερυθρᾶς Σημαίας 'Εργασίας, ὁ ὁποῖος καὶ ἐφαρμόζει τὴν γραμμὴν τοῦ κόμματος.

'Η σκηνὴ ἔξω ἀπὸ τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς 'Αναλήψεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων χιόνων, ἐνθυμίζει πίνακα τοῦ Μπρέχελ. Γηραιαὶ χωρικαὶ καὶ νέοι ἐθελονταὶ ἐργάζονται κατὰ βάρδιας μὲ ἀπηρχαιωμένα οἰκοδομικὰ ἐργαλεῖα διὰ νὰ συμπληρώσουν, πρὸ τοῦ χειμερινοῦ παγετῶνος, τὴν τελευταίαν φάσιν τῆς ἀνοικοδομήσεως.

'Εντὸς τοῦ χώρου τῆς ἐκκλησίας τῆς ὁποίας ἡ πρόσοψις εἶναι ἐκ ξύλου πεύκης καὶ κέδρου ἔχουν γίνει μεγάλαι ἐκσκαφαὶ πρὸς ἀνανέωσιν τῶν θεμελίων καὶ ἐγκατάστασιν τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως. Διότι ὁ Καθεδρικὸς οὗτος ναὸς ἐκτίσθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος εἰς μίαν μικρὰν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ στεγάζη ἓν ἐκκλησίασμα ἐκ 400 ἢ 500 ἐνορητῶν. Σήμερον ἠμπορεῖ καὶ στεγάζει 4.000 ἄτομα τὰ ὁποῖα προσέρχονται κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν. 'Η ἐκκλησία ἐπεξετάθη καὶ διηυρύνθη τρεῖς φορὰς ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, εἶναι δὲ μία ἐκ τῶν δύο Ρωσσορθοδόξων ἐκκλησιῶν τοῦ Νοβοσιμπίρσκ εἰς τὰς ὁποίας ἐπιτρέπεται ἡ θεία λειτουργία.

ΑΥΞΗΣΙΣ ΕΝΟΡΙΤΩΝ

'Ο ἱερεὺς, Πατὴρ Δημήτριος, εἷς ρωμαλέος γενειοφόρος ἡλικίας 48 ἐτῶν, λέγει ὅτι ἡ αὔξησις τῶν ἐνορητῶν του εἶναι ἀντιστοίχος πρὸς τὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως ἡ ὁποία ἔχει σήμερον 1,3 ἑκατομμύρια κατοίκων. 'Ο πατὴρ Δημήτριος ἀνθεύει μεθ' ὑπερηφανείας ἐπὶ τῆς ἐνορίας του ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτέραν ἐκκλησίαν τῆς περιοχῆς. Εἶναι ἐκ γενετῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ κυρίου. Ἡ κοινότης τῆς κομμουνιστικῆς ἀναγνώρισιν τῆς οἰκονομικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Καθεδρικοῦ τῆς 'Αναλήψεως πρὸς τὸν κόσμον.

'Η «'Επιτροπὴ Ἐνορίας» εἶναι μία ὀργάνωσις ἀναγνωρισθεῖσα ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖ τὸν κόσμον ὑπὲρ τοῦ ἀθεϊσμοῦ τῆς Δύσεως, σήμερον ἐπιτρέπεται ἐκστρατεία κατὰ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

'Ο πατὴρ Δημήτριος ἐπιβεβαιώνει τὴν ἐθελοντικὴν ἐργασίαν τῶν ἐνορητῶν του μὲ τὸν ἑξῆς τρόπον: "Ἐχουν ἀνάγκη τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ", λέγει δὲ ὅτι ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς 'Αναλήψεως εἶναι τόσον ἔργον καὶ τοῦ Πατριάρχου ὅσον καὶ τοῦ ἰδικόν μας.

NEA BIBLIA

Τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Δημ. Παπαγεωργίου - Μαγδαληνοῦ

Μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση μαι νὰ γράψω γιὰ τὸ τελευταῖο κὸ ἔργο τοῦ φίλου κ. Δημ. παγεωργίου Μαγδαληνοῦ. Παπαγεωργίου γεννήθηκε Λουσικὰ κι ἔβγαλε τὸ σχολεῖο στὴν Πάτρα. Τὴ ζωή του ρασεν ἐδῶ κοντά μας κ χνῶ τὸ μειλίχιο ὕφος τ εὐγενικότητά του σὲ ὅλ εἶναι συνταξιοῦχος καὶ μ 'Αθήνα. Τακτικὰ ἔρχετ 6λέπει.

Μιλῶ γιὰ τὰ βιβλία τ εἶναι πολὺ πρόσφατα, δύο 6γῆκαν στὰ 1974 "Ολα του, λοιπόν, τὰ ὅ ναι καινούργια. Τάγχρ πωσε μάλλον τώρα στ ταῖα χρόνια. 'Αξίζει κ νὰ τὰ κοιτάξουμε ἀπὸ κο χίζουμε ἀπὸ τὰ τελευτα ποὺ πρέπει νὰ θεωρήσ ἐπίκαιρα.

Τὸ «Εὐαγγέλιο τοῦ στοῦ» (1977) εἶναι, ἐ γράφει καὶ ὁ ἴδιος, ἐπ φικὸ λεξικό, πιὸ εἰδ φίες Νεοελλήνων συγ ποιητῶν, ἡρώων τοῦ ν των πεζογράφων καὶ π